

Το φως της γιορτής.

π. Δημήτριος Μπόκος.

Κάθε χρόνο, τέτοιες μέρες, ο κόσμος γίνεται ένα τεράστιο πυροτέχνημα. Ο πλανήτης τυλίγεται στο φως. Έρχονται τα Χριστούγεννα και σ' όλες τις χώρες οι άνθρωποι συναγωνίζονται να δώσουν λάμψη, περισσότερη λάμψη στον ζοφερό μας κόσμο. Τους πιάνει όλους το φιλότιμο να καταρρίψουν κάθε προηγούμενο ρεκόρ φωτοχυσίας, λαμπρότητας, στολισμού. Πανύψηλα χριστουγεννιάτικα δέντρα, κάθε φορά και μεγαλύτερα, στολίζουν τις πόλεις. Χιλιάδες φωτεινά λαμπιόνια φιλοδοξούν να διώξουν τα σκοτάδια. Άπειρες γιορταστικές εκδηλώσεις κατάκλύζουν τα ήδη βαρυφορτωμένα προγράμματα του αγχωμένου ανθρώπου. Οργανιστική γιορτινή διακόσμηση με χαρούμενα χρώματα πλημμυρίζει κάθε γωνιά. Οι δρόμοι στολίζονται, οι πλατείες φωτίζονται. Οι αστροναύτες βλέπουν τη γη να κολυμπάει πιο αστραφτερή στο διάστημα τον καιρό αυτό, πιο εξωτική, αληθινά πανέμορφη.

Κι όμως τι κρίμα!

Ο τόσο εκρηκτικός γιορτινός αυτός καταιγισμός δεν είναι παρά ένα όμορφο πυροτέχνημα και μόνο! Το πυροτέχνημα θα σβήσει σε λίγο, τα

φώτα της γιορτής θα κλείσουν, η λάμψη, επιφανειακή και ψυχρή, θα χαθεί.

Αλλά γιατί;

Χριστιανοί και μη σ' όλον τον κόσμο, γιορτάζουν Χριστούγεννα. Και είναι από μόνο του εντελώς παράδοξο αυτό. Τί δουλειά έχουν οι μη Χριστιανοί με τα Χριστούγεννα; Δεν είναι πρόβλημα γι' αυτούς, γιατί απλούστατα γιορτάζουν εμπορικά μόνο τα Χριστούγεννα. Και στην πίτα του εμπορίου διεκδικούν όλοι τη μερίδα τους. Να βγάλουν όλοι το κέρδος τους. Αλλά και από τους Χριστιανούς πόσοι θα μπορούσαν να δώσουν μια απάντηση τι και γιατί γιορτάζουν; Πόσοι γνωρίζουν ότι γεννήθηκε ο Θεός, αλλά και τί σημαίνει αυτό; Δεν απασχολεί κανέναν το θέμα αυτό.

Το τιμώμενο πρόσωπο, ο οικοδεσπότης της γιορτής είναι ο Χριστός. Εκείνος γεννήθηκε, αυτουνού τα γενέθλια γιορτάζουμε. Γιατί έχει εξοβελισθεί μεθοδικά από καθετί χριστουγεννιάτικο; Είναι νοητό να γιορτάζουμε τα γενέθλια κάποιου διώχνοντάς τον από τη γιορτή του; Και όμως τέτοια παρανοϊκά πράγματα κάνουμε με τα Χριστούγεννα, τα γενέθλια του Χριστού.

Η άκρατη λοιπόν φαντασμαγορία αναλαμβάνει τον άχαρο ρόλο να αποκρύψει το γεγονός, ότι το νόημα της γιορτής φαίνεται να έχει χαθεί ανεπιστρεπτί. Η λάμψη φωτίζει εκτυφλωτικά την επιφάνεια, μα αδυνατεί να κρύψει τη δήωση που προκάλεσε στην ορμητική της επέλαση η πνευματική ένδεια. Βαθύτερα, η ψυχή του ανθρώπου παραμένει σκοτεινή. Το πνευματικό του θησαυροφυλάκιο έχει λεηλατηθεί. Παρά την όμορφη βιτρίνα, η ζωή του είναι ρημαγμένη.

Ο ανοημάτιστος βίος του καταπνίγει κάθε του ελπίδα. Η εσωτερική του δυστυχία τυλίγει σαν βρόχος τον τράχηλό του. Η εξωτερική φτώχεια στραγγαλίζει ανελέητα τα όνειρά του. Συνέδραμε και η συγκυρία της πανδημίας στις μέρες μας και βυθίζει σε ολοκληρωτική απόγνωση τον ήδη ταλαιπωρημένο άνθρωπο. Η λύπη του για τη ζωή, που χωρίς πνευματική προοπτική γλιστρά ζοφερή και φεύγει μες από τα δάχτυλά του, τον μαραζώνει. Πώς μπορεί να χαρεί λοιπόν ο άνθρωπος με τα ψυχρά φώτα που φωτίζουν μονάχα απέξω;

Γιατί τόση μιζέρια;

Μα επειδή τίποτε από αυτά δεν αγγίζει την καρδιά. Επείγονται όλοι να πάρουν κάτι από το όνειρο της γιορτής, αλλά χωρίς να δώσουν τίποτε. Ο άνθρωπος συνήθισε να ζητά. Θέλει να παίρνει και όχι να δίνει. Τρομάζει στη σκέψη ότι, αν δίνει χωρίς να παίρνει, μπορεί να καταστραφεί. Έγινε φτωχός επαίτης της χαράς. Ζητιανεύει λίγες σταγόνες της στα φώτα της γιορτής. Γιατί έχει ξεμάθει τα όσα ζεσταίνουν πραγματικά την καρδιά. Δεν κατέχει πια την ικανότητα να αγαπά. Δεν μπορεί να κοινωνήσει με τον συνάνθρωπό του. Και όντως είναι πολύ δύσκολο να το μάθει αυτό!

Τα Χριστούγεννα μιλάνε στην καρδιά μας, μόνο όταν κινούμαστε λίγο εκστατικά. Βγαίνοντας από τον εαυτό μας, αφήνοντάς τον λίγο στην άκρη, για να σκεφτούμε και τον διπλανό μας. Όταν παίρνουμε στα σοβαρά το θέμα της αγάπης. Τα Χριστούγεννα δεν είναι τότε ένα πυροτέχνημα της στιγμής, που το αναζητούμε λαχανιασμένοι για να χαρούμε λίγα δευτερόλεπτα. Όταν δίνουμε χώρο στην καρδιά μας για τον Χριστό, μια θεϊκή, παναρμόνια χριστουγεννιάτικη μουσική αντηχεί διαρκώς μέσα μας. Η ζωή μας γίνεται ολοφώτεινη από μέσα, χωρίς να της χρειάζονται τα χιλιάδες ψυχρά φωτάκια της γιορτής. Το φως το αληθινό, ο νοητός ήλιος της δικαιοσύνης, ανατέλλει μόνιμα στην καρδιά. Γιορτάζουμε τότε αδιάκοπα Χριστούγεννα.

Στον βαθμό λοιπόν που η καρδιά μας προσλαμβάνει τον εμπέριστατο συνάνθρωπό μας, ο Χριστός γεννιέται και κατοικεί μέσα μας, φωτίζει τα σκοτάδια, γλυκαίνει την παγωνιά, φυγαδεύει τη δυστυχία μας. Ο δρόμος για τη μεγάλη γιορτή μπροστά μας περνάει από την πόρτα του διπλανού μας.

«Αντιύλη» – Ι. Ν. Αγ. Βασιλείου, 481 00 Πρέβεζα.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>